

2016.január

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Köszönöm kedves meghívásodat – mondta barátjának egy tudományos kutató –, de tudod, szerintem semmi jelentősége sincs annak, hogy most egy jó hét múlva már nem 2015-öt, hanem 2016-ot írunk. A napok továbbra is ugyanúgy fognak telni, sem a megoldandó feladatok, sem a ránk nehezedő gondok nem fognak változni. Akkor pedig minek ünnepeljük az év fordulóját, miért töltjük el együtt azt az éjszakát, tudva, hogy ettől semmi nem lesz se jobb, se rosszabb. Ne érts félre, szívesen vagyunk veletek és barátaitokkal együtt, feleségem is kedveli a társaságot, de annak semmi értelmét nem látom, hogy ünnepeljünk, hogy úgy tegyünk, mintha a mi sikerünk lenne, hogy eggyel nagyobb számot írhatunk a dátumban. Ahhoz, hogy komoly elhatározásokat tegyünk, hogy jobban és még többet akarunk dolgozni, hogy nagyobb szeretettel fogunk mások felé fordulni, nem kell ébren megvárnunk az éjfélt. Szóval köszönöm szilveszteri meghívásodat, kedves, hogy ránk gondoltál, de inkább itthon maradunk feleségemmel kettesben. Sajnálom – válaszolt a barát –, jól esett volna az Újév első perceiben nektek, régi jó barátainknak, együtt mindannyiunknak boldog Újévet kívánni, azt, hogy a most kezdődő év hozzon sok örömet, a gondok megoldását, és a bajok sikeres leküzdését.

A világegyetem és benne az emberiség története a teremtéssel kezdődött és azóta folyamatosan tart. Az ószövetségi prédikátor erről így írt: „Mindennek megvan a maga órája, és az ég alatt minden dolog elmúlik a maga idejében. ... Az emberek ugyanis mindnyájan, akik esznek, isznak és fáradságuk mellett a jót élvezik, Isten ajándékát veszik. Megismertem, hogy mindaz, amit Isten tesz, örökre úgy marad: nem lehet ahhoz hozzáadni, sem abból elvenni. Isten pedig azért tett így, hogy féljék őt. Ami történt, régen is megtörtént, és ami lesz, az is megesett már, és Isten megújítja azt, ami elmúlt.” (Préd 3, 1-15) Létünk és minden létező Isten teremtő akaratából jött létre. Az Ő ajándéka minden, ami létezik. Ő ajándékozza nekünk az időt is, amelyet itt, a földön tölthetünk. A földi élet az eljövendő világhoz viszonyítva csak részleges és rövid, tehát jól föl kell használnunk. Isten akarata és terve azonban minden időt áthat, Ő szabta ki mindennek a határát és minden óra rendeltetését. Sohasem hagyta magára az idő jó felhasználásáért küszködő embert; szólt hozzánk a próféták és a törvény szavával, majd amikor az idő beteljesedett, mérhetetlen irgalmasságában közénk jött a megtestesült Ige személyében.

Mondjatok példákat saját életetekből arra, hogy rádöbbenetek: ami veletek történt, amit kaptatok, az Isten ajándéka!

Az idők teljessége az előkészület és a várakozás idejének vége, az az időszak, melyet az Atya a maga végtelen szabadságában és bölcsességében határozott meg az üdvösség misztériumának megvalósítására. Krisztus földi életének évei az idők teljességét jelentik. Isten emberként belépett a történelembe, föltámadása új távlatot nyitott az emberiségnek, mert embersége a föltámadással teljesen átváltozott és megdicsőült, így nyilatkoztatta ki teljesen isteni mivoltát és dicsőségét. Minden, ami ezután történik a világ végéig, nem egyéb, mint kiterjedése és kibontakozása annak, ami azon a napon történt, amikor a megfeszített Krisztus meggyötört teste a Szentlélek erejéből föltámadott, és a Szentlélek forrásává lett az egész emberiség számára. Ezért tudjuk, hogy nem kell más üdvösséget várnunk, hiszen a világ, bármeddig tart is az időben, már az utolsó időben él. A föltámadott Krisztus nemcsak az Egyházat, hanem a kozmoszt és az egész történelmet is irányítja és vezérli. Ez az életenergia viszi a teremtést, „mely sóhajtozik és vajúdik mindmáig” (Róm 8,22) a beteljesedés célja felé. Az ember életének beteljesedése az üdvösség.

„Az üdvösség, amelyet Isten felkínál nekünk, az Ő irgalmasságának a műve. Nincs olyan emberi cselekvés – bármilyen jó legyen is –, mellyel kiérdemelhetnénk ekkora ajándékot. Isten tisztán kegyelemből vonz magához, hogy egyesüljünk vele. Elküldi Lelkét a szívünkbe, hogy gyermekeivé tegyen, átformáljon és képessé tegyen arra, hogy életünkkel válaszoljunk az ő szeretetére. ... Ez a kegyelem szüntelenül és minden lehetséges kontrollt túlhaladó módon tevékenykedik. Fontos mindig tudnunk, hogy az első szó, az igazi kezdeményezés, az igazi tevékenység Istentől való, és csak ezen isteni kezdeményezésbe kapcsolódva, csakis ezen isteni kezdeményezésért könyörögve válhatunk mi is – Ővele és Őbenne – evangelizálókká. ...

Isten megkezdett egy utat, hogy minden idők minden emberével egyesüljön. Úgy határozott, hogy népként, és nem elszigetelt egyénekként hívja össze az embereket. Senki nem üdvözülni egyedül, elszigetelt egyénekként, csupán saját erejéből. Isten úgy vonz bennünket, hogy figyelembe veszi a személyek közötti kapcsolatok bonyolult szövetét, ami egy emberi közösségben az élettel együtt jár. ... Jézus nem azt mondta az apostoloknak, hogy kiváltságos csoportot vagy elitet alkossanak, hanem azt mondta nekik: »Menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket« (Mt 28,19).” (EG 112-113)

Idézetek fel olyan eseteket, amelyekben „nagy” emberek az üdvösségtől különböző célokat akartak népek, országok elé tűzni! Mi volt kudarcuk ára? Miért nem lehet boldog az önző, csak magával foglalkozó ember?

Isten a kezdeményező, az Ő ajándéka az életünk, az idő, amit itt a földön tölthetünk, és a kegyelem, amely képessé tesz bennünket, hogy válaszoljunk szeretetére. Ő hív meg az üdvösségre, és a Vele való párbeszéd nyomán érthetjük meg küldetésünket. Szeretére adott válaszként lépünk kapcsolatba más emberekkel, hogy együtt haladhassunk Feléje utunkon. Az utolsó időben élünk, küldetésünk az üdvösségre jutni és másokat az üdvösségre jutásban segíteni. Küldetésünk teljesítésében erőforrásaink a szentségek. A keresztény házastársakat a házasság szentsége erősíti meg –mintegy fölszenteli – állapotbeli köteleiségeik teljesítésére és méltóságuk megélésére. Ezáltal válnak ők az evangélium hiteles hirdetőivé. Az üdvösség felé való haladásunkban nem azért állunk meg időről időre, tekintünk hátra és előre, mert befáradtunk munkálkodásunkba, vagy mert már úgy látjuk, hogy nincs mit tennünk, hanem azért, hogy hálásan fel mérjük a megtett utat, és kérjük a Szentlélek megvilágosítását az előttünk álló – részben még ismeretlen – nehézségek leküzdéséhez. Családunkkal, barátainkkal, közösségünk tagjaival való beszélgetésben jó lehetőség adódik az őszinte gondolatcserére és megosztásra.

Társadalmunk elvilágiasodott, egyre mélyebb a szakadék a keresztény házasság- és családeszmény és a házasságról és családról vallott világi nézetek között. Milyen módon lehet a harmóniát helyreállítani: hozzáigazítjuk a házasságra és családra vonatkozó erkölcsi normákat a társadalom igényeihez, vagy ha a világi társadalom nyújtotta lehetőségeket az evangélium hirdetésének szolgálatába állítjuk?

Amikor a tudományos kutató hazaért, felesége örömmel újságolta: Képzeld, levelet kaptam volt gimnáziumi osztályfőnökömtől, aki meghívott szilveszterezni. Január 2-án lesz a 80. születésnapja, és mivel tudja, hogy az osztályból sokan fel akarjuk köszönteni, megelőzött mindnyájunkat. Azt írja, hogy a Szilveszter este jó alkalom arra, hogy együtt áttekintsük: ki miben haladt az utóbbi években, milyen feladok várnak rá a jövőben és hogyan készül ezeket megoldani. Közben falatozunk, iszogatunk, zenélünk, a „fiúk” felkérhetik a „lányokat” egy táncra, éjfélkor pedig pezsgővel koccintunk. Persze a házastársakat is várja, az ő felesége is ott lesz, sőt vele kell megbeszélünk, hogy ki mit hoz az ünnepi asztalra. Ugye te is örülsz, ugye elmegyünk? A férj első gondolata az volt, hogy épp most mondta le barátjának szilveszteri meghívását, nem mondhat máris ellen saját magának. Aztán percekig csendben nézte felesége örömtől sugárzó arcát, és megszólalt: Én csak akkor megyek el, ha már most igent mondasz a táncra való felkérésemre.

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke